

Érett korban

25 ÉVES A MAGYAR IPARMŰVÉSZET FOLYÓIRAT

Jubilálni egyszerre öröm és felelősség. Öröm azért, mert negyedszázada folyamatosan megjelenik az 1993-ban egy mutatószámokkal újraindított *Magyar Iparművészet* című folyóirat, és 2007-ben Magyar Örökség díjat kapott, melyet borítóján azóta is feltüntet. Áttekintve a magyar folyóirat-kiadás 19. századra egyre gyarapodó kezdeményezéseit, láthatjuk, hogy milyen sok lelkes vállalkozás tűnt el az idők sodrában, többnyire érdektelenség, a pénzügyi támogatás hiánya vagy a politikai helyzet változása miatt. Folyóiratot indítani általában azok szoktak, akik felismerik az adott „idők szavát”, s a könnyvnl gyorsabb információáramlás érdekében vállalják a szerkesztés és nyomtatás ezen formáját. A felelősségvállalás pedig értelemszerűen a kalandvágy természetes része. Fekete György belsőépítész, Schrammel Imre keramikusművész és jómagam a *Magyar Iparművészet* lapalapítóiként örömmel tekintünk vissza az elmúlt huszonöt évre.

Röpke történeti összefoglalónk kihagyhatatlan, már csak a különféle célok megfogalmazása miatt is.

Az Iparművészeti Múzeum már 1885-ben összefogott az abban az évben megalakult Országos Magyar Iparművészeti Társulattal. Utóbbinak egyik célja kifejezetten a folyóirat-kiadás volt, így jelentették meg hamarosan a *Művészi Ipar* című lapot, amely azonban anyagi okokból megszűnt 1894-ben. Ám a szándék megmaradt, a társulat két évkönyvet jelentetett meg a következő két évben, majd Fittler Kamill főszerkesztővel és Györgyi Kálmán társszerkesztővel 1897 júliusában kiadták a *Magyar Iparművészetet*, amelyben – 1944-es megszűntéig – szakmai ismeretterjesztő írásokat, az eseményekről rövid híreket jelentettek meg. Közölték a társulat tagjainak névsorát, és ismertették a múzeum látogatottságát, 1935-től pedig a korabeli háziipari

kézművesség felkarolása érdekében mellékletként befo-gadták a *Muskátli* című magyar kézimunkaujságot is. Ne feledjük, ezek a két világháború közötti évtizedek a nagy európai hatalmi átrendeződések közepette a trianoni békediktátum nyomán megcsönkített Magyarország újraélesztésének évei is, Klebelsberg Kunó országos kulturális erőfeszítéseie, és ekkor zajlott a Zsindelyné Tüdős Klára (iparművész, filmrendező) által is szorgalmazott polgári és népművészeti hagyományok átmentése a modernizálódás szellemében a női munkalehetőségek megteremtésén keresztül. A feléledő remények ezen kis fórumának is a második világháború vetett véget.

Amikor 1992-ben, a magyarországi rendszerváltozás után alig néhány évvel, ismét felmerült egy, csakis az iparművészettel foglalkozó szakmai lap indítása, elődünknek tekintettük ezt a hagyományt is. Ismert tény, hogy a képzőművészeti kifejezési formáknak lényegesen nagyobb figyelmet szentelt a folyóirat-kiadás is, klasszikus és avantgárd variációi már a hetvenes évektől kezdve képviselték az alkotók bemutatási lehetőségeit. A kortárs iparművészettel foglalkozó olyan kiadványok megjelentetésekor, mint az *Ipari Művészet*, vagy később az *Ipari Forma*, elsősorban gazdasági szempontok irányították az Iparművészeti Tanácsot és a Magyar Kereskedelmi Kamarát.

A kortárs magyar tervező- és iparművészet értékeit bemutató, és ezáltal dokumentáló *Magyar Iparművészet folyóirat most negyedszázados újraindításakor* is előttünk lebegett a 20. század első felének iparművészetét reprezentáló, akkori polgári igényesség lehetséges újraélesztése, de elsősorban az alkotók és a műfajok sokoldalú bemutatására törekedtünk. A folyóirat eddig is – az elődökhöz részben hasonlóan – a létrehozóinak szenvedélyéből és kitartásából táplálkozott. A jubileum alkalmából tekint-

sük át e negyedszázadban végzett munkánkat, a lap létrejöttének indokait, célját, szerkesztősegeit, működtetőit, avagy kiadóit és természetesen a tartalmát illetően.

Az új folyóirat 1993/1994-es elindítása után tíz évvel, 2003-ban, egy alkalommal már megtettük ezt egy gazdagon illusztrált, magyar–angol nyelven kiadott tanulmánykötet formájában (N. Dvorszky Hedvig [szerk.]: *A Magyar Iparművészet az ezredfordulón*. Budapest, 2003). Visszatekintve erre a könyvünkre, megállapít-

hatjuk, hogy alapos szakmai dokumentációt adtunk mind a *művészettörténészek*, mind az *alkotók*, és a *közönség* kezébe a kortárs magyar iparművészet eseményeiről, alkotóiról. Magát a folyóiratot is hasonló *szempontoknak* a szellemében szerkesztettük, szinte már a kezdetektől tudatában lévén hiánypótló tevékenységünk előnyeinek és hátrányainak. Utóbbi azt jelentette, hogy az adott időben történt szakmai eseményekről megjelenő beszámolóink, értékeléseink a kiadvány periodikus meg-

Az újrainduló Magyar Iparművészet mutatványszáma (1993. december). Terv: MOLNÁR István

Preview issue of the re-launched Magyar Iparművészet/Hungarian Applied Arts (December, 1993). Design by István MOLNÁR

Repró: Nagy Norbert

jelentetési lehetőségeinek következtében nem az adott esemény történéseinek időszakában voltak olvashatóak. Ennek a látszólagos hátránynak azonban többszörös előnyét tudtuk érvényesíteni: a szerzők tisztában voltak megfogalmazásaik értékrögzítő felelősségével, a művészek pedig az alkotásaiknak egy igényes folyóiratban való bemutatásával a művészeti közéletnek hosszabb távon is eleven szereplői maradtak. A számos nehézség ellenére máig fennmaradt folyóirat e negyedszázad alatt ezáltal vált dokumentatív értékűvé.

A 2003-ban, a Magyar Művészeti Akadémia Alapítvány kiadásában közreadott könyv szerzői igyekeztek átfogó képet nyújtani a számos szakterület magában foglaló iparművészet aktuális helyzetéről. Fekete György értékelése elhelyezte az iparművészetet a kortárs magyar kultúra egészében, e sorok írójának tanulmánya elemezte a műfajok művészi jelentőségét, megbecsülési igényét, a kortárság bepótolandó hiányait. Ernyey Gyula, a Magyar Iparművészeti Főiskola (később Moholy-Nagy Művészeti Egyetem) egyetemi tanára az iparművész- és formatervező-képzésről értekezett. A folyóirat számaiban is képviselt szerkesztői elv szerint, alkotóművészek is írtak a saját szakmájukról:

Tisztelettel köszönti olvasóit az ötvenéves szünet után újra megjelenő *Magyar Iparművészet* című folyóirat szerkesztősége.

Az elmúlt fél évszázad sorolhatatlan társadalmi és művészeti változásai alaposan átrendezték a művek születésének és hatásának szellemi és gyakorlati körülményeit. Lényegesen módosult a tárgyak szerepe is. Valami azonban változatlan maradt: a szépség iránti eredendő vágy, az alkotók tehetsége és teremtő kedve. Lapindító szándékainkat erre alapozzuk. Az iparművészet – minden anyagot, technikát és funkciót magába foglalóan – az az átfogó művészeti ág, amelyik az egész emberiség ünnepnapjait és hétköznapjait át- meg át- szóvi használható teljesítményeivel.

Lehetetlen, hogy ezekről ne érkezzék rendszeres híradás.

A *Magyar Iparművészet* jórészt a kézműves iparművészet és tervezőmunka eredményeit kívánja folyamatosan számba venni. Tájékoztat múltbeli értékeiről, a kortárs alkotók és alkotások jelenéről és az iparművészeti oktatás szándékairól, állomásairól. Foglalkozik az iparművészeti szakmák szervezeti életének mindennapjaival, közösségeinek

Fekete György és Mezei Gábor a belsőépítészeiről és a bútortervezésről, több szerző a textilről mint önálló mondanivalót megjelenítő művészetről, és a bőrművészeiről (Polgár Rózsa, Simonffy Márta, Sárváry Katalin, Jankovics Zsuzsa). Scherer József az ipari formatervezésről, Molnár Kálmán a tervezőgrafikáról, Budavári István a játéktervezésről, Kovács Petronella a restaurálásról. Művészettörténészek, Sárkány József a kerámiáról, Varga Vera az üvegről, Prékopa Ágnes a fém- és zománcművészetről, Lovag Zsuzsa az Iparművészeti Múzeum kortárs művészetet támogató tevékenységéről. Ebben a kötetünkben *kiemelkedő jelentősége* volt dokumentatív szempontból a függelékben összegzett számos tömör információnak a folyóirat jeles szerkesztőbizottsági tagjairól, munkatársairól, a jubileumi kötet szintén jeles szerzőiről, valamint néhány, akkoriban meghatározó korábbi és új intézményről, amelyek a művészek mindenkorai ügyeivel foglalkoztak.

Az igényes szöveggondozás, valamint az évenként sokáig publikált tartalom- és képjegyzék összeállítása a folyóirathoz 1995-ben olvasószervezőként csatlakozó Antal Mariann-nak köszönhető. A tízéves jubileumi kötetben ismertettük a korszakban meghatározó szerepet

gondjaival, szakírásával, kritikájával és könyvkiadásával. Figyelemmel kíséri a kiállítások világát.

Szeretnénk, ha a szakma részt venne a lapcsinálásban, s annak nemcsak előfizetője, hanem krónikása is lenne, oldalait maradandó kiállítási lehetőségként kezelné.

Megkíséreljük elérhető áron és az iparművészet céljaihoz méltó külsővel és belső tartalommal létrehozni a lapot, és jól megszervezni a forgalmazást. Folyamatos megjelentetése érdekében egyaránt számítunk az állami támogatásra, az önközlésére és az iparművészet mögött működő iparra és kereskedelemre.

A mutatószámot – amit most kezében tart az olvasó – reményeink szerint évente hat szám követi majd.

Úgy érezzük, hogy a *Magyar Iparművészet* megjelenése ünnep.

Kérjük, érezzen velünk!

FEKETE György
a szerkesztőbizottság elnöke

Budapest, 1993. december

Az újrainduló *Magyar Iparművészet* mutatószámában megjelent beköszöntő szövege.

A Magyar Iparművészet Magyar Örökség díja, 2007
 The Hungarian Heritage Award granted to Magyar Iparművészet/
 Hungarian Applied Arts in 2007
 Repr.: Nagy Norbert

betöltő, új szellemiségű, az oktatást és társadalomszemléletet is befolyásolni kívánó iparművészeti alkotótelepek és műhelyek, szimpóziumok jegyzékét (források alapján Feledy Balázs készítette), ajánló bibliográfiát szerkesztettünk a kortárs iparművészettel foglalkozó szakirodalomból (Tiszavári Eszter munkája), és Stockné Horváth Mária állította össze a *Magyar Iparművészet* dokumentatív értékű repertóriumát az 1993–2003 közötti időszakra vonatkozóan.

Természetesen a folyóirat egyes példányszámai mindig sokkal színesebb, gazdagabb tartalommal követik az eseményeket. Mindezt azért idézem most, hogy a könyv szellemi értékeivel *megegyeztem* a folytatásban a mindenkori építő szándékkal létrehozott elgondolások *életképességébe vetett hitünket*.

Kezdetben úgynevezett tematikus számokat jelentettünk meg, ötvösségről, kerámiáról, belsőépítésze-tről,

textilműfajokról, színházi tervezőművészetről, bábról, rajzfilmről, játékról stb. Anyagi lehetőségeink és a szerzőkkel való határidős küzdelmeink függvényében évente hol négy, hol hat, az utóbbi években változó méretben és terjedelemben, de évi tíz, 2017-től nyolc szám jelent meg. Ezekben, a történeti hagyományok kezdeti felidézése után, méltó módon bemutattuk a jelen idő kimagasló, vagy esetleg kevésbé ismert iparművészeti eredményeit, az évek óta jelentős eseménynek számító szakmai seregszemléket, biennálékat, triennálékat, és egyéb összegző bemutatókat, akárcsak az iparművész-díjazottak, vagy a nemzeti állami kitüntetettek műveit, gyakorta fájdalmasan kevés szöveggel, de sok illusztrációval. A folyóirat tervezői feladatait az 1996/1. számtól az előző, 2018/7. számig Faragó István végezte (Tandem Grafikai Stúdió, 1996 és 1998 között Árendás Józseffel), bár a nyomdák változtak. Elismeréssel és köszönettel adózunk a folyóirat mindenkori külső és belső „képének” gondozásáért Faragó István grafikus tervezőművésznek, színvonalas és hozzáértő munkálkodásáért. Az ő együttműködő tevékenysége nélkül a magyar iparművészet sokszínűségét és magas színvonalát aligha lehetett volna eredményesen kimutatni egy negyedszázadon át.

A 25 éves múltra visszatekintéskor érdemes felidéz-nünk a munkánk végzése közben folyamatosan zajló változásokat és az állandóságot is. Ha majd a folyóirat történetét egyszer megírják, bizonyára telis-tele lesz számos személyes élménnyel, amihez mi jelenleg néhány

Az újraindult Magyar Iparművészet első évfolyamának első száma (1994/1)
 Issue 1 of Volume 1 (1994) of the re-launched Magyar Iparművészet/
 Hungarian Applied Arts
 Repr.: Soltészné Haranghy Ágnes

DVORSZKY Hedvig (szerk.): A Magyar Iparművészet az ezredfordulón. Hungarian Applied Arts at the Turn of the Millennium. Budapest, 2003
 Hedvig N. DVORSZKY (ed.): A Magyar Iparművészet az ezredfordulón. Hungarian Applied Arts at the Turn of the Millennium. Budapest, 2003
 Repró: Soltészné Haranghy Ágnes

alapadattal szolgálhatunk. Meghatározó és állandó személyisége volt és maradt Fekete György, aki kezdetben mint a rendszerváltó kormány kulturális helyettes államtitkára – nem mellékesen iparművész, belsőépítész – örömmel csapott le egy kifejezetten iparművészet-centrikus lap indításának az ötletére, majd kitartással vállalkozott a működés és megjelenés folyton változó pénzügyi alapjainak a megteremtésére, sőt később a lap főszerkesztésére is. Fekete György aktív szervezői és inspiratív szellemi munkája mindvégig, jelenleg is meghatározónak bizonyul. A folyóirat első felelős kiadója a Magyar Iparművészeti Főiskola rektora, Schrammel Imre volt, 1994-től, szerkesztősége kezdetben annak Tölgyfa utcai Galériájában, később a Zugligeti úti épületében. 1996-ban a felelős kiadást átvette Kovács Flórián népművelő, a Magyar Művészeti Akadémia Alapítvány megbízásából. 1996-tól 1998-ig a Vörösmarty téri, azóta lebontott kulturális középületben dolgoztunk, majd a Magyarok Háza Semmelweis utcai épületének bérelt helyiségében. 2002. január 1-jétől az Iparművészeti Múzeumba költözhetett a szerkesztőség. 2011-től felelős kiadója a Nemzeti Művészeti és Kulturális Kap-

csolatok Alapítványa, Kiss József színész-rendező, majd Ferencz István építész, 2018-tól pedig Juhász Judit újságíró személyében vállalva a jogi kötelezettségeket. A gazdasági vezető – hosszú évek óta – Anda Judit.

Az Iparművészeti Múzeum 2017-ben kezdődő, előreláthatólag hosszú ideig tartó felújítása miatt ismételt költözködés következett, így 2018-tól a szerkesztőség a kiadó székhelyén, Óbudán, a Kecse utca 25.-ben működik.

A Magyar Iparművészeti Főiskola Tölgyfa Galériájában 1993-ban működött a Magyar Iparművészet szerkesztősége

Tölgyfa Gallery of the Hungarian Academy of Applied Arts, Budapest, housing the editorial office of Magyar Iparművészet/Hungarian Applied Arts in 1993

Fotó: Gollob József

A szerkesztőbizottságnak a lap alapításától fogva valódi jelentősége volt és van. Kezdetben információgyűjtésével velünk dolgozott Bodor Ferenc, a Magyar Iparművészeti Főiskola Könyvtárának különleges szellemiségű vezetője. Lovag Zsuzsa a muzeológiával és a kerámia ősi és modern értékeivel foglalkozott. Selmeczi Kovács Attila néprajzkutató évekig segítette e széles tudományterület mai művelőinek és a néprajzi értékeknek a bemutatását. Kótai József ötvösművész a fémművéség szakterületét képviselte, Dávid Katalin művészettörténész egyházművészeti tudását osztotta meg, Schrammel Imre a művészeti felsőoktatásról, a szemléletformálás lehetőségeiről és a kerámiaművészettel kapcsolatos területről nyújtott átfogó ismertetéseket. Mezei Gábor belsőépítész, illetve a később csatlakozott Feledy Balázs művészeti író az aktualitásokra figyelt kezdetől fogva. Ernyey Gyula designtörténész szinte a kezdetektől segítette ez irányú

A Magyar Iparművészeti Főiskola főépülete. A Zugligeti úti campuson 1994–1996 között működött a Magyar Iparművészet szerkesztősége
Main building of the Hungarian Academy of Applied Arts, Budapest. The campus at Zugligeti Road housed the editorial office of Magyar Iparművészet/
Hungarian Applied Arts between 1994–1996

Fotó: Szeberényi György

kitekintésünket, majd Simon Károly, és az utóbbi években Scherer József designerek kezdték a hagyományosan kézművesszemlélettel induló lapba az újabb formaalakítások módjait beemelni. Az utóbbi években Mascher Róbert formatervező, a FISE (Fiatal Iparművészek Stúdiója Egyesület) elnöke, és Ritoók Pál építészettörténész is hozzájárul a tájékozási lehetőségek bővítéséhez.

E sorok írója a folyóirat főszerkesztőjeként tevékenykedett 1994-től a 2002/6. számig, majd időközben kialakult más irányú érdeklődésére tekintettel átadta ezt a nehéz, de szép, egy évtizednyi feladatot. Így aztán 2003-tól újabb egy évtizedig (a 2012/2. számmal bezárólag) Fekete György vállalta – a már említett támogatása mellett – a folyóirat tartalmi kialakításának öröme-

Az Iparművészeti Múzeumban 2002–2018 között működött a Magyar Iparművészet szerkesztősége
The Museum of Applied Arts, Budapest, housing the editorial office of Magyar Iparművészet/Hungarian Applied Arts between 2002–2018

Fotó: Soltész Vince / Iparművészeti Múzeum

it és nehézségeit, fiatalos lendülettel folytatva a kialakult elvek mentén a szerkesztést, új szerzőket is felfedezve. Egyéb közéleti feladatvállalásai miatt Kiss Éva művészettörténésznek adta tovább a főszerkesztőséget, aki jobban előtérbe helyezte a muzeológiai szakmai elemző szempontokat. A 2018/1. számtól Simonffy Szilvia művészettörténész vette át a főszerkesztői feladatokat. A 25. jubileumi év alkalmat adott a már régóta érlelődő tervezői szemléletváltáshoz: a szerkesztőbizottság támogatását élvezve, Scherer József új arculati tervét e jubileumi számmal megvalósítva, a tervezői és kivitelezői szemléletváltás jegyében folytatja megbízását.

A Makona tervezőiroda Kecse utcai irodaházában 2018-tól működik a Magyar Iparművészet szerkesztősége
Office building of Makona Architectural Studio at Kecse Street, Budapest, housing the editorial office of Magyar Iparművészet/Hungarian Applied Arts since 2018
Fotó: Makovecz Imre Alapítvány

A negyedszázad alatt velünk történtek sorához hozzátartozik: a sajtótermék létrehozásában kezdeti tájékozatlanságainkat hogyan billentette helyre a rendszer-váltáskor alakuló szabályozás, a működés helyszíneinek említett változásai, a kiadói felelősség vállalóinak tapasztalatszerzései. Vagy a szerkesztőbizottság, a szerzők vagy a művészek szakmai ajánlataitól kezdve a folyóiratnak mint nyomdaterméeknek a megvalósítás összes fázisában egy-két higgadt szakember helytállása is, a mindenkor főszerkesztő mellett. A kalandra egykor

A Magyar Iparművészet 2002/1. számának címlapja.
Terv: Tandem Grafikai Stúdió
Cover page of Issue 1/2002 of Magyar Iparművészet/Hungarian Applied Arts. Design by Tandem Graphic Design Studio
Repró: Nagy Norbert

vállalkozók életében ez minden bizonnyal élmény marad, a folytatásban részt vevők számára a mára szinte hihetetlen események viszont talán jelentenek némi szellemi erőtartalékot. És, talán az ez idő alatt elismert művésszé vált alkotók majd szívesen tüntetik fel amúgy gazdag bibliográfiáikban a folyóiratban megjelent, őket

A Magyar Iparművészet 2007/1. számának címlapja.
Terv: Tandem Grafikai Stúdió
Cover page of Issue 1/2007 of Magyar Iparművészet/Hungarian Applied Arts. Design by Tandem Graphic Design Studio
Repró: Nagy Norbert

támogató publikációkat, s a leendő sajtótörténések talán méltó helyen értékelik szellemi teljesítményeinket.

A Magyar Művészeti Akadémia köztestületé alakulása óta – amelynek ebben a minőségében elnöke volt 2017-ig Fekete György (ma tiszteletbeli elnök) – szükségesnek vélte egy-egy nagy szakmai területnek, az egyes művészeti ágaknak, az utóbbi évtizedben létrejött alkotások speciális, reprezentatív bemutatását a Műcsarnokban, úgynevezett Szalon – kiállítási és rendezési – formában. Ezzel mintegy demonstrálta a korábbi nemzetközi hagyományokhoz való csatlakozást is. Így került sor az építészet, a képzőművészet, a fotóművészet, az iparművészet, majd legutóbb a népművészet bemutatására. A kiállításokat követő számos kísérő program során közönségközelbe hozott műfajok ismét nagyot lendítettek a műveltséggyarapítás nemes szándékának érvényesítésében. Természetesen az iparművészet iránt elkötelezettek is mindent megtettek annak érdekében, hogy a számos gyönyörűsége alkotást, és az embert mai mindennapjaiban körülvevő tárgykultúrát (is), rangjának megfelelően mutassák be. Ehhez a munkához komoly szellemi alapot nyújthatott a *Magyar Iparművészet* folyóirat negyedszázados dokumentációja is. A folyóirat a létezése óta, a változó főszerkesztői gyakorlattal együtt is, követte a kezdetben meghatározott céljait: az iparművészeti alkotások minél gazdagabb bemutatását, együtt a szakmai eseményekkel és a jövőbeli tervekkel. Habár a közönséggel lehetséges kapcsolatépítés nem mindig volt olyan sikeres, mint reméltük. De ez egyrészt – sajnos – egyéb kulturális sajtótermékekre is érvényes. Másrészt, nemcsak az informá-

A Magyar Iparművészet 2014/8. számának címlapja.

Terv: Tandem Grafikai Stúdió

Cover page of Issue 8/2014 of Magyar Iparművészet/Hungarian Applied Arts. Design by Tandem Graphic Design Studio

Repró: Nagy Norbert

A Magyar Iparművészet 2017/5. számának címlapja.

Terv: Tandem Grafikai Stúdió

Cover page of Issue 5/2017 of Magyar Iparművészet/Hungarian Applied Arts.

Design by Tandem Graphic Design Studio

Repró: Nagy Norbert

ciós robbanás technikai hatása, hanem a tervezést, mint olyant, érő környezeti változások is befolyásolják a fogadó felek viszonyulásait. Tagadhatatlan tény, hogy e negyedszázad alatt nemcsak mértékében, hanem tempójában is hatalmas szemléleti és gyakorlati változások következtek be a kulturális értelmezések és érvényesülési formák terén. Így az eredetileg a hagyományos kézműves-iparművészeti alkotásokkal kapcsolatos valamennyi területen is. Ma mások az igények, és más azok kielégítésének minden „csatornája”. Ugyanakkor – különös módon – az egykor a polgári környezet igényelte kézműves-iparművészeti alkotások értékei a műkereskedelmi hálózatot gyarapítják, megbecsültségük új dimenzióinak vagyunk tanúi. Az elmúlt évtizedekben megszorodott aukciósházakban a hagyományos értéket jelentő képzőművészet ugyan még mindig domináns, de egyre jobban növekszik a valódi kézműves-előállítású gobelinek, kerámiák, ötvösmunkák, bútorok, szobadíszek, lakberendezési tárgyak és számos kis iparművészeti tárgy iránti, nem csupán műgyűjtői, hanem vásárlói érdeklődés is.

Meggyőződésünk, hogy a folytatóknak van és lesz legalább annyi dolguk a mai izgalmas időkben, mint a kezdetek óta a lapalapítóknak és szerkesztő társaiknak: továbbra is felfedezni a tehetséget, esélyt adni a kibontakozónak, és dokumentálni a jelent a jövőnek.

A lapalapítók nevében

DVORSZKY Hedvig

művészettörténész